

“We hadden altijd iemand in huis. Vertrok de één, dan stond de ander al voor de deur.”

Al zeventien jaar met pensioen, maar 's nachts in haar dromen heeft Corry Storm (77) het nog regelmatig druk met haar werk voor LIMOR. Niet zo gek voor de vrouw die samen met haar wijlen man Charles Storm aan de wieg stond van de eerste algemene crisisopvang in Leeuwarden. “Ik zeg altijd: LIMOR is uit nood geboren.”

Leeuwarden, 1976. Ze herinnert het zich als de dag van gister. In het holst van de nacht klinkt de bel. Twee agenten verschijnen voor de deur van hun kleine bovenwoning. Naast hen staat een persoon, de schouders gebogen en het gezicht verscholen in een veel te ruime jas. Er is in de stad geen opvangplek voor hem. Of hij misschien hier terecht kan? Corry en Charles, jonge dertigers met twee kleine kinderen, zijn als korpsofficieren van het Nederlandsch Leger des Heils (NLDH) op dat moment net in hun nieuwe woning getrokken. Corry: “Daar stonden ze dan met een man die ik niet kende. Eerlijk gezegd? Ik vond het doodeng.”

‘Typisch Charles: altijd bezig met uitbreiden’

De keuze om korpsofficier te worden heeft altijd als iets vanzelfsprekends gevoeld, vertelt Corry. “Allebei groeiden we op in families die nauw verbonden waren met het Leger. Ik ontmoette Charles in Den Haag, onze geboortestad. Na ons trouwen, startten we ons werk voor het NLDH als jongerenwerker. Eerst lokaal in Rotterdam, maar al snel organiseerden we landelijke jeugddagen. Typisch Charles: altijd bezig met uitbreiden.”

Corry Storm

‘Al snel liep het storm’

Na enkele jaren volgt een nieuwe uitdaging in Leeuwarden. “We konden aan de slag bij een korps (kerkelijke gemeente - red.) dat ook een bovenwoning bezat. Slechts een woonkamer en twee kleine slaapkamers, maar voor ons gezin een paradijsje.” Wanneer in de nacht de bel klinkt, haasten Corry en Charles zich de trap af, langs de nog onuitgepakte verhuisdozen. “Van de vraag of wij een man zonder verblijfplaats op wilden vangen, schrok ik nogal. Vanuit medemenselijkheid wilde ik niets liever dan helpen, maar we kenden deze persoon niet en onze privévertrekken waren open.” Nadat ze de man een slaapplek aanbieden voor één nacht, realiseren ze zich dat het anders moet. Ze verbouwen hun woning en creëren een aparte kamer voor opvang. “Al snel liep het storm”, herinnert Corry zich.

Hoge nood

Het zijn de jaren van echtscheidingen. De opvang zit vol vrouwen, met en zonder kinderen. “Er waren in die tijd vrijwel geen opvangmogelijkheden in Leeuwarden. Op een gegeven moment realiseerden we ons dat we altijd iemand in huis hadden. Vertrok de één, dan stond de ander al voor de deur.” De nood is hoog, maar in de woning van Corry en Charles is onvoldoende plek. Ze vragen het hoofdkantoor van het NLDH uit te kijken naar een huurpand.

“Zien wat er moet gebeuren en doen wat nodig is. Dat was onze insteek.”

Eerste algemene crisisopvang

Dat pand wordt gevonden in de parochie van de Bonifatiuskerk, dat met hulp van aannemers tot een opvangcentrum verbouwd wordt. Zelf zitten Corry en Charles ook niet stil. “Van behangen tot het naaien van gordijnen: alles deden we zelf. Het mocht amper iets kosten; we moesten eerst bewijzen dat een opvangcentrum nodig was.” In oktober van 1979 openen ze de deuren. “Wat denk je? Binnen een week zaten we vol. Bomvol. Complete gezinnen, alleenstaande moeders, mannen en vrouwen met verslavingsproblemen, schulden en huisuitzettingen. Iedereen mocht komen.” De eerste algemene crisisopvang in Leeuwarden, de Wending, is een feit.

Gewoon doen

De overgang van een kleinschalige opvang aan huis naar een crisisopvang met 23 mensen onder je hoede, is groot. Toch was er geen ruimte voor twijfel, vertelt Corry. “Zien wat er moet gebeuren en doen wat nodig is, was altijd onze insteek. Bovendien voelden we dat dit niet voor niets op ons pad kwam.”

Geen flauwekul

In de daaropvolgende jaren breidt het werk zich uit. Corry richt zich meer op de boekhoudkundige kant en Charles is druk met het aanboren van nieuwe financieringsstromen. Dit leidt in 1993 tot de opening van een nieuwbouwpand voor de Wending. Kijkend naar een foto van Charles aan de wand: “Met zijn overredingskracht en charme-offensief kreeg hij veel voor elkaar. Kwam altijd op voor de kwetsbaren, maar hield niet van flauwekul”, vertelt ze met een glimlach. “Neem het leven zoals het is en niet wat je ervan verwacht was zijn – en ook mijn – motto.”

Splitsing

In de twintig jaar na de start van crisisopvang de Wending, is het maatschappelijk werk, onder leiding van Corry en Charles, flink gegroeid. Met verschillende locaties voor beschermd wonen in Friesland, Groningen, Overijssel en Den Haag, komt de financiering vanuit het NLDH onder druk te staan. “Dat is het moment dat Charles het bestuur voorbereidde op een splitsing tussen het maatschappelijk - en kerkelijk werk. In 2001 kreeg het maatschappelijk werk haar eigen rechtspersoonlijkheid in de vorm van stichting LIMOR. Dat werd door alle bestuursleden gesteund. Sterker nog: iedereen voelde zich verbonden met LIMOR.”

Sterke drive

Corry volgt de ontwikkelingen bij LIMOR nog steeds. “Net zoals in onze tijd, werken er nog steeds hele betrokken mensen, die zich nauw verbonden voelen met het werk. Wij gaven medewerkers altijd de vrijheid om zelf mee te denken over de juiste aanpak. Protocollen hadden we niet, maar wel een sterke drive om er te zijn voor mensen die het zelf niet redden. Dat is denk ik wat LIMOR onderscheidt. Tot op de dag van vandaag.”

Charles Storm (overleden in 2019)